

IE ZOU NIET NAAR HEMELLEN GRIJPEN?

DE KEUZE VAN JOZEF DELEU

EVA GERLACH

STRAKS

Het was avond toen ik je losliet, het gat van je mond sloot.
Er bewoog niets meer in je, dat kon ik voelen want ik
hield je vast, dat mocht voor een keer.

Nu is het 05:40, december, stikdonker,
de krantenjongen gaat op zijn rammelfiets rond
en ik denk aan je als aan een woord dat ik bijna weet,

kan het niet zeggen maar het is er bijna, straks
wordt het in me naar binnen geschoven, dan sta ik op,
ga je kamer in, maak je wakker, dan ga je bewegen,

dan tellen we samen de woorden, die zijn er dan weer.

Uit: *Ontsnappingen*, De Arbeiderspers, Amsterdam, 2016.

MAARTEN INGHELS

VOORSTELLING OP 7 JANUARI 2015 OM 11 UUR 29

Ik tel een kalende moslim met hoogtevrees;
een moslim die olijfpitten spuugt;
een moslim die het wachtwoord van zijn wifi-netwerk kwijt
is – JenniferLopez89 of gewoon de naam van zijn vrouw in
kapitalen?;
een autistische moslim;
een moslim van wie gezegd wordt dat hij op een varken lijkt;
een moslima die over haar voeten struikelt boven aan een trap
maar de val overleeft;
een moslim die niet Mohammed heet;
een moslim met een vlieger in zijn handen;
een moslim in driedelig pak die op weg is om moules frites te
gaan eten met een koude vriend;
een moslim met één brui en één groen oog;
een moslim die het ook allemaal niet goed meer weet en
vruchteloos naar een aansteker voor zijn laatste sigaretje
zoekt;
een moslim die een Japanse vast heeft en haar voorzichtig op
het voorhoofd kust;
een moslim verkleed als een christenhond.

Uit: *Nieuwe rituelen*, De Bezige Bij, Amsterdam, 2015.

FRANK KEIZER

WANT ONDER NORMALE OMSTANDIGHEDEN

want onder normale omstandigheden
raakte ik onthecht, niet echt
want ik was eerder bevestigd
aan de voorstelling van mijzelf
en kende Pieter nog niet,
zestien jaar,
nu vierentwintig, die bij het leger wilde
het land verdedigen
uit solidariteit met mij
(er zijn geen echte mannen
meer, alleen nog maar humanitair werk)
en ik verneuk mezelf
om dichterbij hem te komen
het proletariaat is niet links
en de passie van jonge jongens
fascistisch
ik wilde (waande me een intellectueel)
die woede mobiliseren
in de richting van iets anders
jongen die ik was, ontgroeide en weer werd
en op hem lijkt
nu ben je een duister geheim
uit de voorstad
voor mij en Fredric Jameson zijn de affecten zwak
maar voor anderen?
abstracte ontevredenheid, kwetsbaarheid die totaal is

Uit: *Onder normale omstandigheden*, Polis, Antwerpen, 2016.

MUSTAFA KÖR

ICARUS

Heb mijn stem schor geschreeuwd op je naam
alleen je kroon viel uit de hemel

Geen meester, vlag of naastenliefde
slechts leegte enkeldiep in mijn manieren

Ze namen je van me af, een jongen
die nog moest leren liegen
maar ik heb gezien wat ik zag

Het streepje bloed uit je neus
de ogen als geloken schelpen
opgebaard in wit linnen

Zo droeg ik je niet naar het graf
je zal mijn lied wel gehoord hebben
toen ik het ouderlijk huis in brand stak

Iedereen moest het zien
Iedereen moest het weten
dat jij was gescheiden van vlees en botten

Kende een jongensstem maar gehoor
een schorre kreet in de spasmen van getijden
dat is je naam geworden

Het ondermaanse is waarachtig mythe broer
wie zou niet naar hemelen grijpen?

Uit: *Ben jij liefde*, Vrijdag, Antwerpen, 2016.

ROOS REBERGEN

VOOR JULLIE

brokkenpiloten zijn we
daar heb je geen goede ogen voor nodig
sterker nog
geen ogen
alleen elkaar

in de ambulance vraag ik of ze ons gewoon niet naar huis kunnen brengen
want morgen is er weer een dag
in dit ziekenhuis houden ze niet van dronken mensen
ze houden niet van ons
daar staan ze om bekend
ze keuren het af
ze behandelen ons als kinderen
al zijn onze hersenen allang volgroeid
ik fotograaf je vanuit iedere hoek
en stop je tas vol verband
want morgen ben je het vergeten
ze vragen waarom we gedronken hebben
ik vond het een goede vraag
het enige wat je dan kan zeggen
goede vraag
een goede vraag heeft het daar maar mee te doen
ik heb medelijden met alle goede vragen over de hele wereld

de volgende dag krijgen we bericht van de ambulancebroeder
die zich afvroeg wie die hollandse was
en of de hollandse wil afspreken
we lachen
we gooien het grofvuil in de container
en de autosleutel ook
zo hebben we nog iets aan onze dag
we lopen naar huis
en zien de container voorbij rijden
het herkent ons en zwaait
we kopen cola zero en sigaretten light
de zon schijnt
dus wat zeuren we eigenlijk

Uit: *Ik ben al 11 jaar geen 16 meer*, Nijgh & Van Ditmar, Amsterdam, 2016.

PETER VAN LIER

ZUCHT DER LUCHTEN

Alle begin is moeilijk, maar de twijfel die vanuit de hoogte
zichtbaar wordt in de aanleg van een dijk dwars door het meer is

een verademing

in dit volledig gemaakte gebied: zigzaglijn, S-bocht en
elke andere afwijking van het liniaalrechte zijn

een zegen

voor iedereen. Komt hier een weg of een spoor, beide zullen
elke passant automatisch zijn blikveld doen draaien en mogelijk

blij verrast

de mond laten openen richting luchten, als terechte beloning
voor het gevarieerde lichtaanbod: 'Moet je zien' en 'Ohh' als

meest gulle

uitingen bij te schrijven op het conto van gewenste bijdragen
aan het bestaan. De dijk is er, de vervoermiddelen voelbaar

aanstaande,

nu de aankleding nog: mensen in overvloed, met zo hier en
daar een dier. De luchten wachten nog even met de aanvoer van

verrukte vogels.

Uit: *Laaglandse remedies*, Wereldbibliotheek, Amsterdam, 2016.

ERIK SPINOY

JE BENT JEZELF NIET MEER

Betty

het bleke afgehouwen hoofd met bloederig rode trui en mond
morsdood en kouder dan een vis op tafel starend.

Betty

in de sponzige rood en witte cardigan verheerlijkt licht
die honingblond zich wegdraait omkijkt naar een zee
van zinkend uitzichtloos loodgrijs.

Bijwijlen bracht hij de ogen vlammend van de vijand
op de slachtbijl in zijn mannenvuist.

Hij streefde het moordstaal met meer liefde dan
de boezem zijner bruid.

Bijwijlen streefde hij liefdevol

Gelaarsd bespat en zwetend tot de knieën haast
in dat moeras van rimpelend beton

de natte baksteen van zijn pleister paardenhaar ontdaan
de vliering van zijn schimmelzachte vloer.

Dan dwarrelt op dat hoofd opeens veel eeuwenoude
haver neer. De kruin: asgrijs besneeuwd.

Uit: *Nu is al te laat*, De Bezige Bij, Amsterdam, 2015.

NACHOEM WIJNBERG

GOEDE DAG

Op een dag die een goede dag was
om een piloot te zijn
wist je dat de meeste, misschien alle, bommenwerpers
de steden niet zouden bereiken
waar zij heen vlogen.

Je zou net zo goed
in een auto over de grens kunnen rijden
de bom vastgebonden op het dak.

Als je de bom hebt laten vallen
moest je je ogen even dichtdoen,
ook als je al van de bom vandaan vloog.

Je hebt je vrouw gezegd,
als je mijn vliegtuig ziet opstijgen
moet je niet wachten tot ik terugkom,
maar de kinderen in de auto zetten
en zo ver mogelijk het bos in rijden.

Heb je nog tijd
om te horen over die man
die een ander uitnodigde
om met hem te dineren,
zodat hij hem zijn verhaal kon vertellen?

Dat is het verhaal in een verhaal,
meer dan een oorlog geleden ging het vaak zo,
en vandaag is een goede dag daarvoor.

envoi

Alle oorlogen zijn voorbij
en wie nog zoveel dagen heeft als hij wil gaat in de schaduw van een boom
zitten
en denkt na, als een politicus,
over hoe hij een ander zijn hulp had kunnen aanbieden,
misschien had die beter gewonnen.

Uit: *Van groot belang*, AtlasContact, Amsterdam, 2016.